

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. S.**
bytem X
zastoupený daňovým poradcem Ing. Ladislavem Fancem
sídlem Březnická 5565, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2022, č. j. 45879/22/5300-21442-712226

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda měl být žalobci uznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (dále „DPH“), resp. zda žalobce prokázal skutečné přijetí plnění v deklarovaném rozsahu.

2. Žalobce byl Finančním úřadem pro Zlínský kraj („správce daně“) vyzván k podání dodatečných daňových přiznání, neboť na základě daňové kontroly za zdanitelná období leden až březen 2019 správci daně vznikly pochybnosti ohledně zdanitelných plnění od společnosti EL – Pospíšil, s. r. o., i v dalších obdobích. Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvy nijak nereagoval, seznámil jej správce daně dne 27. 8. 2021 s výsledkem provedeného dokazování. Poté dne 4. 10. 2021 vydal celkem 18 dodatečných platebních výměrů (za zdaňovací období prosinec 2017 až srpen 2018, listopad 2018 a prosinec 2018, duben 2019 až srpen 2019 a listopad 2019), kterými žalobci doměřil DPH a současně mu uložil povinnost uhradit z doměřené daně penále.
3. Žalobce začal se správními orgány spolupracovat až v odvolacím řízení. Žalovaný proto doplnil dokazování, výzvou k prokázání skutečností ze dne 21. 7. 2022, č. j. 1552447/22/3304-60563-7111773 („výzva“), vymezil své pochybnosti a vyzval žalobce k prokázání, že vymezená plnění přijal v deklarovaném rozsahu. Jelikož žalobce na výzvu nereagoval, seznámil jej žalovaný se zjištěnými skutečnostmi písemností ze dne 17. 10. 2022, č. j. 38817/22/5300-21442-712226 („seznámení“). Žalobce v reakci na seznámení doložil další důkazní prostředky, s jejichž hodnocením jej správce daně seznámil dne 4. 11. 2022, č. j. 41213/22/5300-21442-712226 („seznámení II“), na které žalobce reagoval dne 5. 12. 2022. Poté žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2022, č. j. 45879/22/5300-21442-712226 („rozhodnutí žalovaného“, „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a napadené platební výměry potvrdil.
4. Žalobce tvrdil, že přijal od společnosti EL – Pospíšil, s. r. o., DIČ: CZ60750898 („EL – Pospíšil“) plnění, které spočívalo v nákupu elektroinstalačního materiálu, zejména kabeláže. Podle žalovaného však žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích neprokázal, že zdanitelné plnění přijal v rozsahu uvedeném na daňových dokladech. Žalovaný (podobně jako předtím správce daně) proto s odkazem na porušení § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty („ZDPH“), vyloučil nárok na odpočet daně, který žalobce uplatnil na základě předložených daňových dokladů od této společnosti ve výše uvedených zdaňovacích obdobích.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nesprávné, nezákonné, nepřezkoumatelné a nerespektuje zásadu objektivního hodnocení důkazů. Zároveň bylo porušeno právo žalobce vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem. Proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Žalobce požadoval vyzvat k opětovnému vyjádření jednoho z jeho odběratelů, společnost SOREGO Tech s. r. o. Žalovaný tento úkon považoval za nadbytečný, čímž ale zcela pominul význam objemu příslušných zdanitelných plnění, která přitom utváří celkový obraz o ekonomické činnosti žalobce. Je zřejmé, že převážnou část kabeláže prodal žalobce svým konkrétním odběratelům. Tuto skutečnost žalovaný opominul.
7. Dle mínění žaloby bylo výsledkem svědků J. P. a P. P. dále bez jakýchkoliv pochybností potvrzeno, že EL – Pospíšil žalobci elektroinstalační materiál dodávala.
8. Důkazní břemeno je stále na straně žalovaného, který zůstal pouze u obecných tvrzení bez jakýchkoliv konkrétních skutečností. Žalovaný v rozhodnutí odkázal na úřední záznam z trestního stíhání, v rámci trestního stíhání jsou však zcela opomíjeny důkazy výpovědi J.

P. a P. P. i vyjádření odběratelů žalobce. Žalovaný také konstatoval, že dodatečná daňová přiznání za rok 2018 a 2019 asi souvisí s doznáním J. P. Tuto skutečnost však výpověď účetního A. N. neprokázala, navíc je v rozporu s výpovědí jednatele J. P. Dále žalovaný uvedl, že z kontrolních hlášení vyplývá, že žalobce užíval stejný obchodní model jako v období leden až březen 2019 (elektroinstalační práce byly žalobcem provedeny za nižší částku, než za kterou žalobce pořídil samotný materiál pro tyto práce). V napadeném rozhodnutí však nejsou uvedeny žádné konkrétní faktury, které by pod takový obchodní model spadaly.

9. Žalovaný údajně analýzou předložených důkazních prostředků dospěl k závěru, že pořizovací cena materiálu byla v některých případech vyšší než celková cena na fakturách. V seznámení však byla tato skutečnost uvedena jen v obecné rovině bez konkrétní specifikace, které faktury má žalovaný na mysli. Žalobce na toto upozorňoval, že specifikaci však došlo až v napadeném rozhodnutí. Žalobce se proto nemohl k tvrzením žalovaného relevantním způsobem vyjádřit. Žalovaný se také nikterak nevyjádřil k popisu ekonomické činnosti žalobce v písemnosti ze dne 4. 12. 2022.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na text napadeného rozhodnutí. Uvedl judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nepřezkoumatelnosti, a konstatoval, že rozhodnutí je podle něj plně přezkoumatelné. Žalovaný nezpochybňoval, že žalobce nějakou ekonomickou činnost vykonával. Rozhodnutí je totiž založeno na závěru, že žalobce neprokázal rozsah přijatého plnění.
11. Důkazy žalovaný posoudil každý jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, k čemuž žalobce neformuluje téměř žádné výtky. Vůči většině konkrétních zjištění žalobce vůbec nebrojí, pouze k části důkazů činí své vlastní hodnotící úvahy.
12. V seznámení skutečně nebyla uvedena čísla konkrétních faktur. Žalovaný tím ale žalobci neznemožnil se k předmětným zjištěním vyjádřit. Jeho úvahy totiž vyplývaly z faktur přijatých žalobcem, které tak žalobce logicky musel mít k dispozici. Podstatnou je také skutečnost, že v rozhodnutí žalovaného jsou již čísla faktur uvedena, a že žalobce nebyl v žalobě schopen formulovat žádnou výtku k závěrům žalovaného. Námitka je proto účelová. Závěr o neprokázání přijetí plnění v deklarovaném rozsahu je učiněn na základě množství provedených důkazů a ze seznámení je patrné, jaké důkazní prostředky byly provedeny a k jakým úvahám při hodnocení žalovaný dospěl. Pouhé neuvedení čísla faktur tak nebylo způsobilé znemožnit žalobci reagovat.
13. Mezi trestním a daňovým řízením není vztah závislosti a mohou být provedeny odlišné důkazy. Žalovaný je povinen přihlédnout i k informacím zjištěným v rámci trestního řízení, z nichž vyplynulo, že EL – Pospíšil vystavil z části fiktivní faktury. Tuto skutečnost pak musel hodnotit spolu s ostatními skutečnostmi, které vyšly najevo v rámci řízení daňového.
14. Tvrzení žalobce ohledně výpovědi svědka A. N. jsou v rozporu s protokolem o výsledku. Z něj vyplývá, že k podání dodatečných daňových přiznání, která již neobsahovala plnění pro žalobce, došlo z důvodu, že EL – Pospíšil nebyl schopen prokázat uskutečnění těchto obchodů. Svědci J. P. a P. P. sice formálně potvrdili spolupráci s žalobcem, jejich výpověď však byla v rozporu s dalšími důkazy, byla vyhybavá a obecná, a neprokázala tedy skutečný rozsah plnění. K námitce opětovného oslovení společnosti SOREGO Tech s. r. o. žalovaný

uvedl, že společnost nebyla schopna specifikovat dodané množství materiálu napoprvé, neboť jej nekontrolovala. Nebyl tak důvod se jí na totéž ptát podruhé.

15. Žalovaný tudíž považoval všechny námitky za nedůvodné a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba **není** důvodná.
17. Žalobce obecně namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a jak se vypořádal s uplatněnými námitkami. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tj. zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Takovou vadu zdejší soud neshledal. V rozhodnutí žalovaného jsou všechny závěry srozumitelně a logicky odůvodněny.
18. Jádrem sporu však byla otázka, zda má žalobce nárok na odpočet DPH. Konkrétně zda prokázal faktické přijetí plnění v rozsahu deklarovaném daňovými doklady. Jinými slovy šlo o to, zda správce daně vyloučil nárok na odpočet daně, který žalobce uplatnil na základě daňových dokladů, v souladu s § 72 a § 73 ZDPH.

IV.A. Základní právní východiska

19. Pro posouzení této otázky byla podstatná právní úprava týkající se rozložení důkazního břemene při uplatňování nároku na odpočet DPH a navazující judikatura. Dokazování v daňovém řízení upravuje § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (odst. 2). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních (odst. 3). Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (odst. 4). Správce daně mimo jiné prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [odst. 5 písm. c)].
20. Daňový subjekt má tedy povinnost prokazovat všechny skutečnosti, které musí uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž prokázání jej správce daně vyzval. Svá tvrzení prokazuje především účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiných povinných záznamů. V takovém případě je na správci daně, aby prokázal, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Musí tedy identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.

21. Unese-li správce daně důkazní břemeno ohledně popsanych skutečností, je pak na daňovém subjektu, aby tyto pochybnosti správce daně vyvrátil. Tj. aby prokázal pravdivost svých tvrzení, průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů, nebo aby svá tvrzení korigoval. Tyto skutečnosti bude pak prokazovat zpravidla již jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04)
22. Daňové řízení je postaveno na principu, že daňový subjekt má primárně sám povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro svou daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak v tomto případě vychází z § 72 a § 73 ZDPH. Podle § 72 odst. 1 ZDPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování vyjmenovaných plnění. Podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH musí mít plátce pro uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, daňový doklad. Pokud chce tedy daňový subjekt uplatnit nárok na odpočet DPH, má povinnost tvrdit, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění. Musí prokázat, že plnění poskytl tento konkrétní poskytovatel, že bylo fakticky realizováno v tvrzeném rozsahu a že poskytnuté plnění použil k uskutečnění své ekonomické činnosti.
23. Pro uplatnění nároku na odpočet DPH musí plátce daně předložit daňový doklad, a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. V souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je však třeba tuto povinnost vykládat tak, že prokazování nároku na odpočet je sice prvotně náležitostí dokladovou, je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi proto nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, neprokáže-li se zároveň, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo k němu tak, jak to doklady deklarují, nebo že nejsou splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103). Faktické přijetí zdanitelného plnění ve tvrzeném rozsahu je tedy třeba prokázat stejně, jako stav formální, který se prokazuje daňovými doklady.

IV.B. Aplikace na projednávaný případ

24. Prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí spolu tvoří jeden celek a je tak nutno obě řízení vnímat ve vzájemné souvislosti. Byť bylo již v prvostupňovém řízení prováděno dokazování, žalobce začal se správními orgány spolupracovat až v odvolacím řízení, a proto žalovaný přistoupil k doplnění dokazování. Žalobce na základě výzvy dodal daňové doklady k evidenci DPH, čímž formálně splnil podmínky nároku na odpočet ve smyslu § 73 odst. 1 ZDPH. Pouhé formální doklady však nevyvrátily pochybnosti správních orgánů.
25. Své pochybnosti žalovaný vymezil ve výzvě, ale také v seznámení a seznámení II. Konkrétně se jednalo zejména o tyto skutečnosti: množství materiálu, který žalobce nakupoval od EL – Pospíšil, vůbec neodpovídalo množství materiálu, který žalobce následně dodával svým odběratelům. Žalobce přitom tvrdil, že veškerý odebraný materiál spotřeboval, neměl totiž skladovací prostory, ve kterých by nadbytečný materiál uchovával. Pořizovací cena kabeláže

byla v některých případech dokonce vyšší než celková cena faktur vystavených odběratelům. Cena fakturovaná odběratelům by přitom logicky měla být vyšší, neboť žalobce nejen spotřebovával i další materiál, ale zejména byl měl fakturovat také svoji práci, v níž spočívá hlavní ekonomická činnost žalobce. Bylo by totiž z ekonomického hlediska zcela iracionální provozovat podnikání, které negeneruje zisk. Další podstatnou skutečností je přiznání jednatele J. P. v průběhu jeho trestního stíhání, že některá plnění byla fiktivní. EL – Pospíšil následně snížila výši DPH v dodatečných daňových přiznáních. Žalobce tak i nadále trval na uskutečnění plnění, která EL – Pospíšil již v dodatečných daňových přiznáních vůbec neuváděla. Žalobce také např. nebyl schopen předložit materiálové rozpisy.

26. Žalovaný tak unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť dostatečně kvalifikovaně vyjádřil pochybnosti ohledně uskutečnění zdanitelného plnění v deklarovaném rozsahu. Povinnost prokázat, jak se ve skutečnosti odehrál účetní případ, a vyvrátit pochybnosti žalovaného měl tak žalobce.
27. Žalobce požadoval, aby žalovaný opětovně vyzval k vyjádření společnost SOREGO Tech s. r. o. Žalovaný tuto společnost vyzval dne 7. 4. 2022, č. j. 636322/22/3304-60563-711773, k poskytnutí informací a veškerých listin souvisejících s plněními přijatými od žalobce (které dále specifikoval). Společnost na výzvu odpověděla, že jí byly dodány elektroinstalační práce včetně materiálu, jehož množství nemohou identifikovat, protože jej nekontrolovali. Opakovat výzvu se tak soudu jeví jako nadbytečné, neboť společnost již v první odpovědi uvedla, že informacemi o poskytnutém materiálu nedisponuje. Žalovaný tím, že společnost opětovně nevyzval, nijak nepominul význam konkrétního odběratele ani objemu plnění. Pouze reflektoval skutečnost, že touto cestou nelze informaci o množství spotřebovaného materiálu získat. Žalovaný si byl navíc i bez informace o množství materiálu dodaného společností SOREGO Tech s. r. o. schopen analýzou odpovědí zbývajících významných odběratelů žalobce udělat dostatečnou představu o ekonomické činnosti žalobce a o množství kupovaného i dodávaného materiálu. Tato námitka je proto nedůvodná.
28. Námitka, že žalovaný opominul, že převážná část kabeláže byla prodána odběratelům, je také nedůvodná. Žalovaný neopominul, že žalobce v rámci své činnosti dodával kabeláž odběratelům. Touto skutečností se zabýval v odst. 55 až 60 napadeného rozhodnutí a z předložených důkazů (kontrolní hlášení, odpovědi odběratelů, daňové doklady) vyplynulo, že nakoupené množství neodpovídalo množství dodanému, tedy že žalobce tvrzené množství pořízeného materiálu nemohl být schopen upotřebit. Žalovaný tyto pochybnosti jasně vymezil a žalobce nepředložil důkazy, které by je vyvrátily. Pouze obecné tvrzení, že převážnou část kabeláže dodal svým odběratelům, aniž by jej podložil hodnověrnými důkazy, zkrátka nemůže pochybnosti správce daně vyvrátit. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že jeden z odběratelů nebyl schopen specifikovat množství jemu dodaného materiálu.
29. Žalobce dále namítal, že výslech svědků J. P. a P. P. jednoznačně prokázal, že EL – Pospíšil dodávala žalobci materiál. Soud připomíná, že žalovaný nezpochybnil existenci ekonomických vztahů mezi žalobcem a EL – Pospíšil, nýbrž rozsah skutečně poskytnutého plnění. Platí, že svědecká výpověď patří mezi důkazní prostředky a jako důkaz ji lze použít vždy, je-li konkrétní, věrohodná a pokud není v rozporu s ostatními zjištěními. Tyto podmínky musejí být splněny kumulativně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 2 Afs 93/2007-85). Tato kritéria ovšem výpovědi P. P. ani J. P. nesplňovaly.

Jak dostatečně zhodnotil žalovaný ve svém rozhodnutí v odst. 32 a 44, resp. v odst. 61 a 63, svědci pouze obecně potvrdili spolupráci s daňovým subjektem, nicméně nebyli schopni uvést žádné konkrétní informace k rozsahu dodaného materiálu. Vzhledem k obecnosti odpovědí a k jejich rozporu s dalšími důkazy tak tyto výpovědi nemohly být způsobilé vyvrátit pochybnosti správce daně.

30. K námitkám souvisejícím s trestním stíháním soud uvádí, že předmět a kritéria daňového a trestního řízení jsou zcela odlišné, neboť se jedná o specifická řízení s odlišně pojatým rozložením důkazního břemene a s odlišnými cíli. Výsledky daňového řízení a trestního řízení tudíž nemusí být nutně shodné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2018, č. j. 1 Afs 220/2017-28). Také použité důkazní prostředky se proto mohou v daňovém a trestním řízení lišit, zvláště v situaci, kdy je daňové řízení vedeno s jiným subjektem než řízení trestní. Žalobcem navrhované důkazy tak v trestním řízení provedeny být nemusely. Je povinností správních orgánů využít všechny dostupné informace, tedy i informace z trestního řízení. Důkazní prostředky z trestního řízení musí být daňovému subjektu zpřístupněny a žalovaný je v rámci daňového řízení musí hodnotit zásadou volného hodnocení stejně jako všechny ostatní důkazní prostředky, ať už je navrhl žalobce, nebo je žalovaný získal vlastní činností.
31. Hodnocením výpovědi A. N. a také namítaným rozporem s výpovědí J. P. se žalovaný zabýval v odst. 61 napadeného rozhodnutí. Svědek A. N. uvedl, že ke snížení plnění vykázaných na výstupu v dodatečných daňových přiznáních společnosti EL – Pospíšil došlo z důvodu neprokázání uskutečnění těchto plnění. Naproti tomu výpověď J. P. jakožto jednatele EL – Pospíšil byla zcela nekonkrétní a vyhýbavá, neboť tvrdil, že nezná důvody pro podání dodatečných daňových přiznání. Lze však předpokládat, že jakožto jednatel společnosti a s ohledem na trestní stíhání musel mít J. P. o dodatečných platebních výměrech povědomí. Pochybnosti žalovaného přitom vyvolalo mimo jiné právě podání dodatečných daňových přiznání společností EL – Pospíšil, v nichž společnost snížila plnění na výstupu a již neuvedla plnění uskutečněná pro žalobce. Výpověď A. N. se tudíž shoduje i s dalšími důkazními prostředky. Tvrzení žalobce, že výpověď A. N. neprokázala souvislost trestního stíhání a podání dodatečných platebních výměrů, je tak nepravdivé.
32. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny žádné konkrétní faktury z roku 2019, které by spadaly pod tvrzený obchodní model. Tedy které by prokazovaly, že žalobce fakturoval práce za nižší cenu než pořízení samotného materiálu. Jak však uvedl žalovaný v odst. 53 napadeného rozhodnutí, z kontrolních hlášení vyplývá, že žalobce vykazoval zdanitelná plnění ve značných objemech ve srovnání s fakturovanou prací, přičemž, jak uvedl v odst. 57, byla v některých případech cena za materiál dokonce vyšší, než celková výše vystavených faktur (tyto faktury vymezil v závorce). Žalovaný tedy netvrdil, že cena za materiál byla vyšší vždy. Analýzou předložených důkazních prostředků (daňové doklady a rozpisy materiálu od odběratelů) však dospěl k závěru o podezřelém a nelogickém průběhu podnikání žalobce, které by v předkládaném konceptu postrádalo ekonomický smysl. Podle soudu tak není důvodná ani tato žalobní námitka. Žalovaný totiž pochybným shledal tvrzený objem zdanitelných plnění od EL – Pospíšil jako celek. Nepoměrné množství a cenu nakoupeného materiálu v porovnání s cenou fakturovanou odběratelům vykazoval žalobce ve všech předmětných zdanitelných obdobích ve stejném modelu. Pouze skutečnost, že v roce 2019 žalobce nefakturoval cenu za materiál vyšší než cenu vystavených faktur, neznamená, že v roce 2019 nebyl poměr ceny za materiál a odvedenou práci podezřelý.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

33. Ze stejného důvodu je nedůvodná také námitka o nezmínění konkrétních čísel faktur v seznámení. Pouhé neuvedení čísel faktur nezpůsobuje, že by argumentace žalovaného byla zcestná či nepochopitelná, tím spíše když vyplývá z analýzy většího množství důkazních prostředků. Hlavním závěrem je v tomto ohledu skutečnost, že existuje významný nepoměr mezi nakoupeným zbožím a plněním fakturovaným odběratelům. Fakt, že některé transakce jsou dokonce v tak extrémním nepoměru, že je použitý materiál sám o sobě dražší než provedené práce, v nichž ekonomická činnost žalobce spočívá, pouze podtrhuje tento obecný závěr. Žalobce se proto podle soudu mohl k námitkám žalovaného vyjádřit. Pouhé neuvedení daného čísla faktury, o které byla v konkrétním odstavci řeč, žalobci toto právo nebylo způsobilé upřít, zvláště v situaci, kdy žalovaný ve sdělení uvedl tabulku všech předmětných daňových dokladů, které musel mít žalobce k dispozici. Kromě toho konkrétní čísla faktur byla následně žalovaným výslovně uvedena v napadeném rozhodnutí, avšak žalobce – nad rámec tvrzení o upření práva na vyjádření – žádné faktické výtky vůči závěru žalovaného v žalobě neuvedl. Soudu tak není vůbec zřejmé, jaký by údajné porušení žalobcova procesního práva mohlo mít dopad na zákonnost rozhodnutí žalovaného.
34. Důvodné není ani tvrzení, že se žalovaný nevyjádřil k popisu ekonomické činnosti žalobce. Žalobce ve vyjádření ze dne 4. 12. 2022 tvrdil, že je instalace kabelů v délce cca jednoho kilometru denně včetně víkendů a svátků zcela reálná. Uvedl také, že bylo dosaženo kladné marže a že průměrné výpočty správce daně jsou zkreslené. Žalobce ovšem zůstal pouze v rovině tvrzení, k jehož prokázání nenavrhnul žádný relevantní důkaz. Není navíc pravdou, že by žalovaný na tuto námitku nereagoval. Vypořádal se s ní v odst. 60 napadeného rozhodnutí a soud se s tímto vypořádáním ztotožnil.
35. Vzhledem k detailnosti rozboru důkazních prostředků i závěrů v napadeném rozhodnutí nelze přisvědčit ani námitkám o obecnosti tvrzení žalovaného. Žalobce v žalobě brojil proti pochybnostem žalovaného, které však byly dostatečně významné, náležitě odůvodněné a také jasně prezentované žalovanému (výzva i seznámení). Závěry žalovaného byly podloženy množstvím důkazů, které hodnotil jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti. Žalovaný tak své důkazní břemeno unesl a bylo na žalobci, aby pochybnosti žalovaného vyvrátil. Žalobce však zůstal u obecných tvrzení o nepřezkoumatelnosti, nezákonnosti a většinu závěrů žalovaného vůbec nerozporoval. Jeho dílčí námitky nebyly důvodné, a ani způsobilé vyvrátit závažné pochybnosti správce daně. Žalobce tak své důkazní břemeno neunesl a neprokázal naplnění všech hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Žalovaný proto přistoupil k doměření daně z přidané hodnoty zcela v souladu se zákonem.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu

nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. května 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu